

Р Е Ш Е Н И Е

№ 107

гр. София, 18 ноември 2022 год.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД на РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, първо наказателно отделение, в съдебно заседание на тринадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: РУЖЕНА КЕРАНОВА
ЧЛЕНОВЕ: РУМЕН ПЕТРОВ
ВАЛЯ РУШАНОВА

при участието на секретаря Мира Недева и в присъствието на прокурора Б. Джамбазов изслуша докладваното от съдия Рушанова наказателно дело № 377/22 година и за да се произнесе, взе предвид следното:

Касационното производство е образувано на основание чл. 346, т.1 от НПК по протест на прокурори при Апелативна прокуратура - Велико Търново срещу решение № 27/15.03.22г. на Апелативен съд – Велико Търново, постановено по внохд № 369/21г. по описа на този съд.

В протеста се изтъкват съображения за наличието на касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК. Твърди се, че съдът не е подложил на внимателна преценка относимите към предмета на доказване по чл. 102 от НПК доказателства в съвкупност, което е довело и до неправилното приложение на материалния закон. Сочат се противоречия в установените от съда факти със съдържимото в отделни доказателствени източници, ползвано като аргумент в подкрепа на отправеното оплакване. Поставен е акцент на обстоятелството, че „...Самото изпълнително дело (№ 579/2016г.) не е приложено по делото и не е ясно въобще има ли образувано такова и кога”.

Изтъкват се съображения за недостатък в доказателствената дейност на съда, поради неизследването на въпроса относно действително платената сума в брой по договор за правна защита и съдействие с адв. Д.М. от 15.11.2016 година, както и че не са изследвани въпросите относно как и по какъв начин копие от декларация от адв. Д. М. от 04.05.2020г. са „...попаднали в подсъдимия и поради какви причини адв. М е заверявал препис лично на собственото си писмено заявление....”. Според изготвилите сезирация документи прокурори, относимостта на сочените въпроси към предмета на доказване се предпоставяла от необходимостта от установяване на реалните разходи, претендирани от св. П.Г. като управител на „П. х ЕООД по изпълнително дело № 579/2016г. на ЧСИ подс. К.. Твърди се също, че неизяснени са останали въпросите относно образуването на това изпълнително дело и по какъв начин е правен опис по него.

С подробно позоваване на съдържащата се в постановление по изп.д. № 579/16г. информация за назначен на 23.10.2016г. от подсъдимия пазач на бивш птицевод, молбата от 07.11.2016г. за присъединяване от П. Г. и уведомление от В. Б. до подсъдимия, в протеста се прави извод, че „...при тези доказателства може да се направи единствено възможния извод, че по образуваното изп. дело № 579/2016г. са били налични повече от един кредитор и е следвало да се извърши разпределение на събраната по делото сума съгласно чл. 460 от ГПК”.

Съгласявайки се с безспорния факт за липсващото изпълнително дело, прокурорите претендират, че съдът е следвало да прояви активност да провери в каква степен е бил засегнат архива на ЧСИ и изгорял ли е напълно, включително и чрез разпит на свидетели.

Възразява се срещу извода на съда за субективна несъставамерност на деянието, тъй като тя се извличала от обективните действия по заповното съобщение, предхождащо издаването на изпълнителен лист; от изтеглянето на по-голямата част от преведената от св. П. Г. сума; от представената заверка на документи за съответствието им с оригинала от св. М..

На последно място се претендира възможно осъждане на подсъдимия по чл. 201 от НК, с поставяне на акцент върху длъжностното качество на подсъдимия и извършените от него действия по изтегляне и трансформиране на сумите в друга валута представлявали длъжностно присвояване.

В заключение се иска отмяна на въззивното решение и връщане на делото за новото му разследване от друг състав на АС – Велико Търново.

В съдебно заседание на ВКС представителят на ВКП поддържа касационния протест по изложените в него съображения и предлага да бъде уважен.

Подсъдимият И.К. моли ВКС да отхвърли протеста като неоснователен.

Върховният касационен съд, първо наказателно отделение, след като обсъди доводите на страните и провери атакувания съдебен акт в пределите, очертани от чл. 347, ал. 1 от НПК, намери за установено следното:

Протестът е неоснователен.

С първоинстанционната присъда на Окръжен съд – Ловеч по нхд № 316/20г. по описа на този съд, подс. К. е признат за невиновен в това в периода от 15.11.2016г. до 30.11.2016г. в гр. Плевен, като длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение – частен съдебен изпълнител, с район на действие Окръжен съд – Плевен, с цел да набави за себе си облага - парична сума в размер на 3 122.28 лв. и за другото – „П. х.”ЕООД облага – парична сума в размер на 9 073.82 лв.,

да не е изпълнил служебните си задължения по чл. 428, ал. 1 от ГПК (не поканил длъжника „П.” ООД да изпълни доброволно задължението си), по чл. 428, ал. 2 от ГПК (не съобщил на представител на длъжника „П.”ООД за наложения запов върху сметката в Райфайзенбанк в размер на 22 325.28 лв. и не изпратил копие от подлежащия на изпълнение акт – изпълнителен лист № 6411/14.11.2016г. за парично вземане в размер на 8053.18 лв.); по чл. 458 от ГПК (не конституирал държавата като присъединен кредитор за размера на публичните и други задължения, съгласно издаденото от ТД на НАП удостоверение в размер на 605. 93 лв., както и

да е нарушил служебните си задължения по чл.455, ал.2 от ГПК – на 30.11.2016г. наредил паричен превод от 17 127 лв. по разплащателна сметка с титуляр „П. х. ЕООД, от които 9073.82 лв. били наредени неоснователно, тъй като надвишавали размера на дължимата сума, а с останалата сума в размер на 3 122. 28 лв. неоснователно се разпоредил в свой интерес , като я задържал за себе си и от това

настъпили значителни вредни последици в размер на 12 196.10 лв. за „П.” ООД – длъжник по посоченото изпълнително дело, която сума представлява неоснователно получените от подсъдимия и „П.х.” ЕООД парични средства, надвишаващи размера на дълга по изпълнителното дело, поради което на осн. чл. 304 от НПК окръжният съд оправдал подсъдимият по обвинението да е извършил престъпление по чл. 282, ал. 2 във връзка с ал.1 от НК.

С атакуваното пред ВКС въззивно решение Апелативен съд- Велико Търново потвърдил изцяло първоинстанционната оправдателна присъда.

Оплакванията за допуснати нарушения в доказателствената дейност на контролирания съд не се споделят.

Значителна част от тях - за несъответствието на приетите факти по датата на депозиране на молбата от св. П. Г. за образуване на изпълнителното дело, за съдържанието на молбата от тази свидетелка от 07.11.2016г. и на уведомлението от св. Б., са такива по необоснованост и следва да се оставят без коментар. Прокурорите предлагат собствена интерпретация на цитираните от тях доказателствени материали, като въз основа на нея правят и собствени заключения по фактите. Подобна позиция указва на оплакване за необоснованост, която не е касационно основание, поради което не е в пределите на настоящата касационна проверка.

Освен това прегледът на атакуваното въззивно решение указва на извод, че ВтАС е изпълнил е изпълнен дължимия стандарт по чл. 339, ал. 2 от НПК, тъй като в него ясно са изтъкнати съображенията, въз основа на които съдът е отхвърлил залегалите във въззивния протест възражения на прокурора от ОП - гр. Плевен за необоснованост и незаконосъобразност на първоинстанционната присъда. Въззивният съд е извършил собствена оценка на доказателствения материал, съпоставил е съдържанието на отделните гласни доказателствени материали и напълно е утвърдил възприетите от първостепенния съд фактически констатации. Необходимо е обаче да се посочи, че въззивната инстанция е била обективно затруднена при проверката на първоинстанционния съдебен акт с оглед отсъствието на конкретика и яснота на възраженията на прокурора от ОП - гр. Плевен. С още по - голямо значение е фактът, че във въззивния протест е бил поставен акцент на фактите, свързани с изготвянето на заповното съобщение с изх. № 2797/15.11.2016г., неговото съдържание и нареждането за превод към „П. х. от 30.11.2016г. за сумата от 17127 лв. (елементи от обвинението по обвинителния акт), а не на тези по измененото по чл. 287 от НПК обвинение, по което първоинстанционният съд е постановил първоинстанционната присъда.

Срещу подсъдимия е бил внесен обвинителен акт за престъпление по служба, изразяващо се в това, че в качеството си на длъжностно лице и с цел да набави за себе си имотна облага (3 122,28 лв.), както и с цел да набави за друго (П. х.” ЕООД) облага в размер на 9 073,82 лв., е нарушил служебните си задължения, произтичащи от разпоредбите на чл. 450, ал. 2 от ГПК („ Запор върху движима вещ или вземане на длъжника може да бъде наложен и с получаване на съобщението за описа или запора, ако в него се посочи точно вещта или вземането, върху които се насочва изпълнението запора), като наложил запор, изпратил заповно съобщение, изпратил платежно нареждане въз основа на платежното нареждане и наредил паричен превод от 17 127лв. по разплащателна сметка а „П. х. ЕООД, и от това настъпили значителни вредни последици в размер на 12 196,10 лв. за „П. ООД - длъжник по посоченото изпълнително дело, която сума представлява неоснователно получените от подсъдимия и вискателя парични средства, надвишаващи размера на дълга по изпълнителното дело.

В съдебно заседание от 22.10.21г. пред първоинстанционния съд (л. 550, т. 2 от нохд № 316/20г. по описа на ОС - Ловеч) по реда на чл. 287 от НПК прокурорът изменил обвинението срещу подсъдимия като посочил, че новоустановените обстоятелства в хода на проведеното съдебно следствие, обуславят промяна в обвинението, като посочил, че престъпното поведение на подсъдимия се изразява не в действията му, касаещи запорното съобщение, а в това, че престъплението му по служба е при две форми на изпълнение:

- неизпълнение на служебни задължения да се покани длъжника към доброволно изпълнение, несъобщаване на длъжника за наложения запор и неизпращане на копие за подлежащия на изпълнение акт – изпълнителен лист и неконституиране на държавата като присъединен кредитор за размера на публичните и други задължения и ;

- нарушаване на служебните задължения, свързани с нареждането му на паричен превод за сума, надвишаваща размера на дълга, като с част от паричните средства се разпоредил в свой интерес.

Доколко е било допустимо извършването на посочената по-горе промяна в обвинението срещу подсъдимия, предвид преминаването от една форма на изпълнение на престъплението по служба в други две, при това за качествено различна по насоченост и съдържание служебна дейност, е извън предмета на настоящето касационно обсъждане, защото с пълното оправдаване на подсъдимия, въпросът за произнасянето на съда по ненадлежно предявено обвинение не е решаващ за изхода на делото. Този въпрос обаче е значим за предмета на съдебното произнасяне от инстанциите по същество и е илюстрация за неособено ясната позиция на държавното обвинение в какво всъщност се изразява престъпното поведение на подсъдимия, още повече когато в съдебните прения пред апелативния съд представителите на държавното обвинение всъщност са претендирали осъждане на подсъдимия не за престъпление по служба, а за длъжностно присвояване по чл. 201 от НК. Аргумент за вариантността на обвинителната теза представляват и развитите в касационния протест съображения, че доказателствата по делото водели до единствено възможния извод „... че по образуваното изп. дело № 579/2016г. са били налични повече от един кредитор и е следвало да се извърши разпределение на събраната по делото сума съгласно чл. 460 от ГПК”, каквото твърдение отсъства като елемент както в обвинителния акт, така и в измененото по реда на чл. 287 от НПК обвинение.

Независимо от изтъкнатото, доколкото въззивният съд е дължал проверка на първоинстанционния съд изцяло, разглеждането на протеста в контекста на оспорената с него правилност на присъдата, не е в нарушение на процесуалния закон, особено когато е отречена престъпната съставомерност на извършеното от подсъдимия деяние.

С необходимата яснота въззивният съд е утвърдил фактите, които очертават предмета на съдебното произнасяне по измененото от прокурора обвинение за извършено от подсъдимия престъпление по служба.

Подробно са проследени данните за длъжностното качество на подсъдимия, лишаването му от права, поради извършено от него дисциплинарно нарушение и продължаването на дейността му като частен съдебен изпълнител в района на Окръжен съд – Плевен след изтичане срока на наказанието му. Очертани са фактите, довели до образуването на изп.д. № 579/2016 година – собствеността, управлението и представителството на двете дружества – „ П. х. ” ООД и „ П. ” - ООД, наличието на

задължение на последното дружество към "Е. Б. Д. с." и цедирането му на "П. х." ООД. Съдът е приел за изяснено също, че след това представителят на „П. х. ООД е предприел действия по издаване на изпълнителен лист за вземането и такъв бил издаден на 14.11.2016г., след като била издадена и и заповед за изпълнение на парично задължение № 4894 по това искане по силата на която е разпоредено "П." ООД да заплати на "П. х." ЕООД сумата от 7200 лв. представляваща главница, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 18.10.2016 г. до окончателното изплащане, сумата 145 лв. ДТ и 700 лв. за адвокатско възнаграждение.

След очертаване хронологията на предшестващите деянието събития, инстанции по същество са очертали и рамките на изяснената фактология по повод осъществено от подсъдимия поведение, свързано с длъжността му на частен съдебен изпълнител, по повод молба на представителя на „П. х. „ООД от 15.11.2016г. за образуване на инкриминираното изпълнително дело с взыскател "П. х." ЕООД и длъжник "П." ООД.

Съдът се е спрял и на реквизитите на молбата и направените в нея искания – претендирани суми, включващи задължението по изпълнителния лист, разходите по охрана за периода от 01. 08. до 01.11.2016 в размер на 11530 лв., адвокатско възнаграждение по договор за правна помощ с адвокат Д.М. за изпълнителното дело на стойност 8 400 лева. За последното, към молбата е приложено пълномощно от адв. М., в което изрично е посочено, че сумата е получена в брой. В молбата са посочени и изпълнителни способи – заповед на сметка на длъжника и искане за назначаване на вещо лице.

Като безспорни са утвърдени и фактическите изводи на първия съд относно последващите образуването на изпълнителното дело действия на подсъдимия – депозирането на заповедно съобщение от 15.11.2016 г; поискването от същата дата от ТД на НАП информация дали дружеството – длъжник "П." ООД има публични задължения; издаването на удостоверение от ТД на НАП от 17.11.2016 г., че "П." ООД дължи 605. 93 лв; липсата на обективни материали по делото, установяващи, че подсъдимият е получил това удостоверение, както и дали е конституирал Държавата като присъединен взыскател по изпълнителното дело; превеждането на 18.11.2016 г. на сума в размер на 21 322. 88 лв. по полученото заповедно съобщение от сметката на "П." ООД по сметката на ЧСИ К. в "А. б." АД. Заедно със заповедта, бил извършен и опис на "П." в с. Славяново, собственост на "П." ООД, и подготовка за публична продажба, а освен това била назначена и охрана на този завод. Установено е също, че подсъдимият изготвил две сметки за дължими му такси съгласно ЗЧСИ за извършени действия по изпълнението – едната по чл. 79 от ЗЧСИ (съгласно която "П.х." ЕООД му дължи такси в размер на 2 840 лв. – за образуване на изпълнително дело, за извършване на заповеди и за опис и оценка на имущество с дата 15.11.2016 година, а другата – отново по чл.79 от ЗЧСИ (по повод назначена и заплатена охрана) за сумата от 2880 лв. от 30.11.2016 година, като в крайна сметка подсъдимият превел на взыскателя „П. х.“ООД сумата от 17 127 лв., а останалите 4 195. 88 лв. останали по сметката му в „Асет банк”.

Така възприетите фактически положения са изведени при липса на процесуални нарушения, като при оценката на доказателствените материали не са допуснати логически грешки.

Въззивният съд е взел предвид комплексно всички доказателствени материали и убедително е обосновал съображенията си, въз основа на които е направил фактическите си констатации. На л. 33 - 46 от внохд № 369/21г. по описа на ВтАС

подробно е развил доказателствения си анализ, на който е дал суверенна оценка, към която в касационния протест не се отправят каквито и да било възражения. Апелативният съд е подхождал комплексно, като е основал решаващите за отговорността на подсъдимия обстоятелства, без да игнорира и данните (показанията на св. св. И. М., св. В. Б., св. П. Г., св. В. Г.) за осъществено от подсъдимия поведение на фона на протичането на сериозен конфликт между представителите на двамата съдружници на „П.“ ООД, рест. обособяването на двете групи по интереси – тази на наследниците на Исаев, действащи заедно със св. И.М. и тези на адв. И. И., действащ като представител на другия съдружник – Р. Т.. Паралелно с това, съдът не е подминал показанията на втората група свидетели – св. И.И., А. И. и В. И., като е изпълнил стриктно задължението си да ги съпостави помежду им, както и в контекста на останалия доказателствен материал, констатирал е редица несъответствия и вътрешни противоречия, поради което с основание е счел, че значителна част от тях не следва да се ползват за сигурна основа на фактическите му изводи. Освен това въззивният съд е осъществил изключително прецизна проверка, анализ и оценка на изготвените по делото съдебно – икономически експертизи, като правилно е заключил, че в определени части (относно размера на дължимата такса въз основа на чл. 26 от ЗЧСИ; относно определянето на дължимата сума по издадения изпълнителен лист в полза на "П. х." ЕООД срещу "П." ООД) те не следва да се възприемат. Аргументацията за този доказателствен извод е напълно достатъчна и в нея не се откриват недостатъци. Тя се основава най-вече на невъзможността да бъдат установени обективно кръга и съдържанието на извършените от подсъдимия действия по конкретното изпълнително дело (№ 576/2016г.), поради фактическата липса на самото изпълнително дело, както и на Решение № 485/05.04.2018 г., с което е отхвърлен предявен иск от "П." ООД срещу "П. х." ЕООД за сумата от 17 127 лв., без отчитане от страна на експерта на таксите за образуване на изпълнителното дело, проучването на имущество и пр. При това съдът е продължил с юридически правилни съждения, че данни за извършени от подсъдимия действия са се съдържали и в част от гласните доказателствени материали, към които се е отнесъл с доверие. Наред с това, с основание е поставен акцент на различието между факта по издаване на сметките по чл.79 от ЗЧСИ и факта на плащането им, тъй като без наличието на изпълнителното дело не би могло да се установи не само колко точно са дължимите такси и разноски, но не би могло да се установи и каква част и дали част от тях са платени авансово от вискателя и са му дължими на осн. чл. 79, ал. 1 от ГПК и каква част от тях частният съдебен изпълнител може да събере от длъжника на осн. чл. 79, ал. 2 от ГПК.

При така осъществената от инстанциите по същество доказателствена дейност, отсъства резон в развитата в касационния протест теза за непълнота на доказателствата, поради недостатъчна активност на съда да попълни доказателствената съвкупност с източници на информация относно действителността на пожара, при който според обясненията на подсъдимия, изпълнителното дело е било унищожено, както и относно реалните разходи от страна на вискателя по повод договора за правна помощ с адв. Д. М., отразени в молбата на св. П. Г. от 15.11.2016г. за образуване на изпълнителното дело.

Необходимо е отново да се посочи, че по отношение на анализа на свидетелските показания и експертните заключения в касационния протест отсъстват съображения за допуснати от въззивния съд процесуални нарушения, а единствено се твърди липса на усърдие в контекста на задължението по чл. 13 от НПК за разкриване на обективната истина по отношение на посочените по – горе обстоятелства.

Възраженията не се споделят, тъй като от една страна – не почиват на обективния прочит на материалите по делото и съдържанието на мотивите на атакуваното решение, а от друга страна – отчасти засягат въпроси, които са неотнормими към предмета на доказване, очертан с фактическите и правните рамки на предявеното срещу подсъдимия обвинение.

Преди всичко, ВТАС е намерил, че действително не е установено по безспорен начин дали претендираната сума от 8 400 лв. за адвокатско възнаграждение е реално платена, като правилно е констатирал сериозните противоречия в доказателствената съвкупност по този факт, като с оглед на това напълно обосновано е приел, че този въпрос не само че не е бил изяснен в предходните процесуални стадии, но и че обективно съществуват пречки за установяването му по категоричен и несъмнен начин предвид настъпилата смърт на св. Д. М.. Основният довод обаче, който се споделя и от настоящия касационен състав и който е останал без коментар в касационния протест, е свързан най – вече с доказателствения дефицит относно това именно подсъдимият Карапанчев да е бил запознат с реалните взаимоотношения между възискателя по изпълнително дело № 579/2016 г. и адв. М. във връзка с представеното пълномощно и претендираните разноски за адвокатско възнаграждение. Що се касае до изясняване на обстоятелството относно пожара в кантората на подсъдимия, то има значение за достоверността на депозираните от него обяснения, но не и към съдържанието на изпълнителното дело, респ. за извършените по него действия и разходи от подсъдимия, т.е. процесуалните усилия по установяване на този факт не би допринесъл за разкриване на обективната истина. Друг е въпросът, че дори в протеста не се оспорва фактическото отсъствие на изпълнителното дело, като материален писмен носител на доказателствена информация за осъществените действия/бездействия на подсъдимия в качеството му на частен съдебен изпълнител по него.

В обобщение – в доказателствената дейност на инстанциите по същество отсъстват пороци, довели до неправилно извеждане на значимата за отговорността на подсъдимия фактология. При това, тази фактология нито се оспорва от представителите на обвинението с конкретни и ясни съображения, нито пък е в съществено разминаване/различие със залегналите като фактически параметри в обвинението обстоятелства.

На следващо място, не се споделят и развитите в касационния протест аргументи за нарушение на материалния закон - касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК. Защитено единствено с довода, че неправилната доказателствена дейност е довела и до неправилното оправдаване на подсъдимия, то не държи сметка за утвърдените в съдебната практика стандарти за признаването на дееца за виновен в извършване на престъпление по служба и възможното преквалифициране на престъпната деятелност в присвоително престъпление, каквото е това по чл. 201 от НК и за което настоятелно се поддържа от прокурорите в хода по същество пред въззивния съд, а и каквото се засяга като възможна процесуална алтернатива за решаване на делото в касационния протест.

Въззивният съд е съобразил константната съдебна практика по приложението на разпоредбата на чл. 282 от НК, както и характера на нормата като бланкетна наказателно - правна норма и необходимостта от запълване на съдържанието ѝ с текстове от други закони и подзаконови актове. Също така не е пренебрегнал и положението, че именно в тези нормативни актове следва да се търсят конкретните задължения и права, чието нарушаване, превишаване или неизпълнение би могло да

доведе до възникване на основанията за наказателната отговорност за дееца. Допълнително следва да се подчертае също, че източниците с нормативен характер, запълващи бланкетната диспозиция на чл. 282 от НК следва да са действащи към момента на извършеното престъпление, да създават конкретни права и задължения, да са издадени от компетентен орган и тяхното нарушаване (респективно неизпълнение или превишаване на създадени от тях права) да е в пряка причинна връзка с настъпилите вредни последици (по чл. 282, ал. 2 и ал. 3 от НК) или с евентуално възможните такива (чл. 282, ал. 1 от НК). Що се касае до конкретно реализираното от дееца поведение, представляващо основание за ангажиране на наказателната му отговорност за престъпление по служба, правилно въззивният съд се е позовал на фундаменталните постановки, очертани в Постановление № 2/80 г. на ППлВС, като изтъкнатите съображения, като юридически верни, се споделят от настоящия касационен състав.

С основание ВтАС се е спрял на всеки един от текстовете, които според обвинението, е съдържал правило за служебно изрядно поведение на подсъдимия и след като го е съпоставил с фактическите данни, съдържащи се по делото, законосъобразно е заключил, че поради липсата на изпълнителното дело и невъзможност да се изясни по категоричен начин обема и съдържанието на извършените от него действия, една част от посочените като неизпълнени служебни действия са останали недоказани, друга част – обективно са били изпълнени, а трета – обективно не могат да запълнят бланкетната диспозиция на наказателно-правната норма на чл. 282, ал. 1 от НК, тъй като са описателни и не представляват правило за поведение, насочено към конкретен адресат. Към тези съображения на инстанциите по същество в протеста не са отправени критики, поради което не е необходимо детайлното им анализиране и обсъждане. Касационни доводи не са развити не само по извода за обективната несъставомерност на извършеното, но и за субективната му несъставомерност – поради пълната липса на данни за наличие на пряк умисъл и специалната цел, предвид обстоятелството, че подсъдимият е образувал изпълнителното дело по нарочна молба и представени към нея доказателства, предприел последващите действия, такива, каквито са поискани от вискателя, получил е и молба от представител на длъжника "П."ООД, в която е отбелязано, че са уведомени за изпълнителното дело и за дължимата сума и че задължението се признава, липсата на изпълнителното дело - като материален носител на информация, както и отсъствието и на каквито да било фактически данни за извънпроцесуални или неформални отношения между подсъдимия и представителите на вискателя, навеждащи за извод за престъпно намерение и цел за благодетелстването им.

На последно място, съдът е изпълнил задължението си да обмисли възможността в рамките на обвинението, по което подсъдимият е упражнявал защитата си в настоящето наказателно производство, за осъждането на подсъдимия за друго престъпление – това по чл. 201 от НК. Правилно е отрекъл наличието на основен елемент от състава на коментираното престъпление, а именно „противозаконността“ на разпоредителните действия на подсъдимия по запорираната парична сума, предвид липсата на изпълнителното дело, респ. поради невъзможността да бъдат изяснени действителните разходи за правна помощ, претендирани от вискателя, както и невъзможността да се изясни действителния кръг и съдържание на извършените от подсъдимия действия, т.е. за извършените в хода на изпълнителното дело разноси и такси. Извън съмнение, по силата на чл. 303 от НПК, постановяването на осъдителна присъда всякога изисква обвинението да е доказано по несъмнен начин,

като е недопустимо основаването ѝ на предположения, поради което правилно въззивният съд е намерил, че не следва да ангажира наказателната отговорност на подсъдимия за длъжностно присвояване по чл. 201 от НК.

При така посоченото, не се констатира наличието на заявените в касационния протест нарушения на процесуалния и материалния закон при постановяване на въззивния съдебен акт, поради което същият следва да бъде оставен в сила като правилен и законосъобразен.

Поради изложеното и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 от НПК, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 27/15.03.2022 г. на Великотърновския апелативен съд, постановено по внохд № 369/2021 година по описа на същия съд.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: